

РЕШАТ НУРІ
ГЮНТЕКІН

СТАРА
ХВОРОБА

РОМАН

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2012

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Двері прочинилися. Доглядальниця подала знак головній медсестрі, яка читала газету коло вікна, щоб та вийшла в коридор.

— Сестро Магдо, прийшов чоловік мадам, вони з лікарем розмовляють.

Літня жінка насилу чула тихий голос доглядальниці, та все ж поклала палець на уста, наказуючи тій говорити ще тихіше.

— Цсс... Тихіше, — сказала вона і далі говорила вже пошепки: — Коли він прийшов?

— Недавно... Вони підійдуть сюди з лікарем...

— Зараз не можна...

— Мене послав лікар...

— Не можна... Скажи лікарю, що хвора міцно спить... Я пізніше прийду і розповім, що, як і до чого.

Мовивши так, сестра Магда насупила густі брови і зсунула на лоба окуляри, які були їй потрібні лише для читання. Розмовляючи з дівчиною в коридорі, вона стояла перед дверима палати і упівкою пильнувала за поведінкою недужої.

Доглядальницю брав сумнів, що потерпіла — молода жінка, яка перебувала в лікарні вже майже два тижні, — могла весь час отак спати, як після маківки. Вона вважала це звичайною симуляцією та й годі. А головний лікар, безпорадний якось пояснити такий тривалий сон, приписав його причину струсові мозку, отриманому під час аварії. Більше до цього питання він не повертався.

У цю мить хвора повернулася на інший бік, схоже, намагаючись робити це якомога природніше, ніби справді уві сні, і лежала тепер обличчям до стіни. Доглядальниця вирішила, що та хоче приховати, як її непокоїть щойно почуте.

Вона не помилилася в своїх здогадах — Зулейха не спала. Молода жінка напружено вслухалася в ледь чутний шепіт у коридорі, щоб не пропустити жодного слова.

Отже, Юсуф прийшов сюди! Ще трохи, й вони зустрінуться, будуть змушені дивитися один одному в очі, розмовляти... Страшно!

Водночас Зулейха відчула, що все це тепер не надто лякає її, як вона того сподівалася. Серце билосся рівно — жодного тремтіння чи трепету!

Вона розуміла: навіть якби їй довелось заговорити просто зараз, то й голос би не тремтів.

Їй захотілося вдихнути — глибоко, на повні груди. Зулейха трохи підвелася на подушці, ледь розтулила уста і, намагаючись дихати рівно, як людина уві сні, думала.

Ще кілька годин, і буде вже чотирнадцять днів... Зулейха досі бачила, як вона сидить у відкритому спортивному автомобілі, що мчить дорогою з Алемдага до Чамлиджа. Місяць такий яскравий, що довкола видно, як удень... За кермом —

молодий чоловік у білій сорочці з закасаними рукавами. Вони їдуть так швидко, що Зулейха раз по раз б'ється плечем об свого супутника і двома руками ледве втримує шалик, щоб його не зірвав з неї зустрічний вітер. Кілька разів вона вже мало не сказала: «Будь ласка, повільніше... трохи повільніше», але себелюбність переважила здоровий глузд.

Була й інша причина, чому Зулейха мовчала: ця шалена гонка, коли вони мчали, злившись зі звуком, чомусь приємно лоскотала нерви, а крім того, жінку охопило відчуття марності, нікчемності будь-яких зусиль перед лицем чогось глобального, невідворотного.

Проїжджаючи так само швидко через село Дудулуу, вони зіткнулися із зустрічним водовозом. А потім настала темрява, невиразні видіння, непритомність... Зулейхина уява малювала картини: ось у темній брудній кімнаті її оточили дивні люди, ось вона на мить розплющує очі, ось вона на морі сидить у чомусь схожому на моторний човен, п'є воду з рук бородатого чоловіка. Та все це складалося лиш у вервечку видінь, і годі було зрозуміти, наснилося їй це чи сталося насправді.

Опритомніла Зулейха тільки надвечір наступного дня після аварії. З того, що їй говорили потім, виходило, що її з приятелем порятунок — справжнє диво. Зіткнення було таким сильним, що їх відкинуло просто в резервуар для води. Рани на ногах, руках, голові та грудях Зулейхи були справжньою дрібницею порівняно з тією величезною небезпекою, якої їм вдалося уникнути. Садна загоїлася за кілька днів, от тільки рана від гострого каменя на правій литці все ще не затягнулася. Та й вона була легкою і не загрожувала життю.

Проте минало вже чотирнадцять днів, відколи Зулейха перебувала в цій палаті, не знаючи, ані коли вийде звідси, ані куди чи до кого піде.

* * *

Лежачи в ліжку, Зулейха згадувала останні години перед аварією.

Пообідня година... Вона скромно сиділа в колі родичів та друзів у саду ресторанчика в Суадіїє, де весь час панувало пожвавлення. Нараз біля воріт зупинився невеликий спортивний автомобіль, з нього вийшов молодий чоловік і, засунувши руки в кишені, подався просто до столика, за яким сиділа Зулейха.

Цей молодий чоловік — спортсмен, який на тій самій автомашині, що стояла зараз близько дверей, минулої осені посів друге місце на аматорських змаганнях у Бююкдере. І от уже чотири місяці, відколи Зулейха була в Стамбулі, він залицявся до неї.

Підійшовши до столу, він витяг руки з кишень, наставив на присутніх невеликого пугача і сказав:

— Руки вгору... Хто сіпнеться, застрелю... — А далі мовив: — Я промишляю розбоєм на машині... І приїхав, щоб відвезти Зулейху в гори... Ну ж бо, ходи попереду мене...

Ці дії молодого чоловіка, який своїм зовнішнім виглядом (біла сорочка, закасані рукави, червона хустина на шиї) надзвичайно скидався на ковбоя з якогось неймовірного фільму, викликали небувалий успіх. Дівчата, жінки, молоді й навіть літні чоловіки, посміхаючись і скрикуючи, піднімали руки

вгору. Всім було цікаво стати учасниками цієї невеликої вистави.

Джентльмен-розбійник, тримаючи пістолет в одній руці, а другою злегка обхопивши Зулейху за талію, поцілував кінчики її пальців і долоню й потягнув жінку просто до автомобіля.

Що в цьому поганого? Невже не можна взяти участь у цій надзвичайно мальовничій і дотепній кіносценці? Та й що особливого в бажанні молодой жінки покататися з молодим другом, з яким вона ходила на танці, хлюпалася біля берега на пляжі, обмінювалася жартами, а він учив її плавати, обхопивши руками, ніби статую? І хто, скажіть, у наш час схоже видатися аж таким старомодним, щоб розпускати через це плітки?

Молодий чоловік зачинив Зулейху в машині, потім обійшов її і, вскочивши в авто, сів за кермо. Вони поїхали до Бостанджі.

Згодом він сказав:

— Зулейхо! Вони, мабуть, усе ще сміються, гадаючи, що це якийсь спектакль, але ти знай: я таки справді тебе викрав і одвезу в гори. Зараз ми вирушимо в ліс на гору Алемдаг, аби побачити найяскравіший місяць у році.

Зулейха сердиться і вдає, що хоче вирватися з машини. Та все це не більш ніж продовження гри, яка розпочалася трохи раніше.

Коли останні будинки залишилися позаду, вони зупинилися перед не надто білою крамничкою бакалійника, купили хліба, сиру та яєць. І хоча в крамниці весь асортимент харчів складався з трьох-чотирьох видів, зате вибір спирт-